

JORDI ERIN

PORTAVELI D'AVENÇADA DEL MOVIMENT NACIONALISTA

SORTIRÀ ELS DIES 5 I 20 DE CADA MES

10 cts.

ANY I NÚM. 5

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ: NÁPOLS, 219

BARCELONA 5 ABRIL 1922

«Si amb un tret de fusell es mata un home.—amb una idea un poble's reivindica.—Feina tindran, si han d'acabà amb la raça»

(«Jordi Erin»-Burgas)

Els camps desllindats

Els nacionalistes catalans hem de reconèixer la valor positiva que té el discurs pronunciat per don Francesc Cambó a l'Hotel Monopol de l'Avinguda del Tibidabo, quin discurs fou el primer que pronuncià a Barcelona després de la seva darrera etapa de ministre.

El Sr. Cambó reconeix que ja no pot parlar d'ara endavant en nom de Catalunya, car també veu ell que hi ha una part d'opinió —creiem fonamentadament nosaltres que es la més important i nombrosa— que no està conforme amb els procediments polítics, basats en una lleial i continua col·laboració amb els governs centralistes, per a veure si aixís es possible obtenir, amb armònica efusió; alguna hipotètica concessió als drets de Catalunya.

Nosaltres, els nacionalistes que no reconeixem cap altra pàtria que Catalunya, que no reconeixem mai en nostra fur intern l'unió forcosa amb l'estat espanyol que l'imperi brutal de la forsa un dia va imposar, nosaltres, que defensem sense claudicions la integritat dels drets de nostra pàtria catalana, la llibertat integral de Catalunya; nosaltres que considerem que la llibertat de nostra Catalunya no ha de ser obtinguda com a pagament d'indignes conturbenis amb el poder central o de col·laboracions amb els nostres opressors, altrement considerem una infantilitat l'esperar d'aquella gent la més mínima concessió per a Catalunya en pagament de qualsevol «lleial» col·laboració — nosaltres, doncs, — els nacionalistes catalans — som absolutament contraris als procediments emprats i defensats pel senyor Cambó.

El reconeixement de la personalitat de la nació catalana, es una cosa que ens deu l'estat espanyol, es una cosa sagrada, el reconeixement de la qual no deu ser obtingut a canvi de favors. a canvi de repulsives col·laboracions.

Els assaïjos d'aquestes col·laboracions que han fet mantes vegades els homes considerats a Madrid com a representatius de Catalunya, ens han acabat de desenganyar per complet. Les col·laboracions esmentades no solsament no han lograt obtenir la més mínima avantatge política per a Catalunya, sinó que ni menys han pogut evitar nous i greus greuges contra nostra llengua i contra nostres drets. Es més: nosaltres considerem una vergonya, un espantós fracàs dels homes de la Lliga, que aquets hagin passat pels ministeris espanyols sense que ni tan sols hagin pogut obtenir la derogació d'aquesta llei de Jurisdiccions que pesa com una llosa contra tota manifestació de la més pura catalanitat dels nostres cors.

—Diguin el que vulguin, pero jo, «alrededor» del Banc de Barcelona m'hi faig un «bon nom» i una «bona bossa».

Nosaltres, els nacionalistes catalans, no podem, doncs, volguer, la més mínima col·laboració amb els governs centralistes, que sempre ens ha enganxat, que sempre s'han burlat de les aspiracions de Catalunya. Nosaltres, els nacionalistes catalans, per dignitat, no acceptariem la llibertat de Catalunya si vingués en reciprocitat de tals conturbenis.

Els drets de Catalunya son sagrats, i ens deuen ser reconeguts, no per favor, sinó perquè es un [deure] ineludible.

Per aixó es que els nacionalistes catalans no ens podem entendre amb els procediments que preconitza el senyor Cambó.

Nosaltres creiem que es molt més convenient per a Catalunya, i més eficaç, que totes les ingénues col·laboracions,

una oposició constant a tots els governs centralistes, pertorbant constantment la vida d'aquesta cosa tan inútil com es el parlament espanyol, i fent caure ministeris amb guerra inaplacable, fins que'ns sigui reconeguda nostra llibertat.

I a nosaltres ens es completament indiferent que el reconeixement de la nostra personalitat ens vingui per decret o per llei votada pel parlament. Avans podiem tenir-hi certa fé en les Cotrs. més avui, palesada completament la seva farsa, la seva eixorquia, no més ens interessa el Parlament com un arma que podem emprar per a pertobar la vida dels governs opressors de Catalunya, fins que en vingui un amb ansies de pau i de justícia, o aburrit de tanta lluita; que retorni a Catalunya les llibertats robades per Felip V.

Llealtats

El Senyor Cambó, malhauradament allunyat cada dia més de l'esperit nacional de Catalunya, ens parlava de la llealtat. Referint-se, en el seu discurs del banquet de l'Hotel de l'Avinguda del Tibidabo, a la seva actuació junt amb els governs centralistes, ens deia que una volta determinada la política d'efusió, de col·laboracions, aquesta devia ser servida amb tota llealtat, esperant que aixís podria venir un dia en que en mig de la més gran harmonia, podrien ser satisfetes les aspiracions autònoms de Catalunya.

Apart de que nosaltres, els nacionalistes catalans, no'ns conformem amb aquesta autonomia que el senyor Cambó preconitza, i que no es altra que aquella *bien entendida* de la qual tan es rifava en altres temps el propi senyor Cambó, i de la que ara n'està tan enamorat, hem de posar els punts sobre les *i* al parlar de la llealtat.

Absolutament conformes en que, quan s'acorda una norma d'actuació, aquesta sigui exercida amb la llealtat mes exquisida. Però, absolutament disconformes en que aquesta norma d'actuació sigui en perjudici dels interessos polítics de Catalunya. Amb aixó, senyor Cambó, no hi há dret.

No hi há dret a tenir llealtats amb els eterns enemics de Catalunya.

No hi ha dret a servir els interessos dels nostres enemics, dels opressors de la nostra pàtria catalana, sense probabilitats de tenir cap avantatge per a Catalunya. I ens és inexplicable la tossuneria del senyor Cambó en volguer servir, i «amb tota llealtat», als governs centralistes, quan l'experiencia ens ha demostrat fins a l'excés que a les bones es inútil, es tonto, esperar res d'aquella gent que sigui a favor dels anells de Catalunya.

L'amenaça, la constant oposició, el no deixar-los viure tranquilament, es l'unic sistema que ens pot anar bé.

Aquella gent, mancada d'ideals, vegetants eterns del pressupost, no tenen altra aspiració que poguer disfrutar tranquilament d'ell. Per consegüent, nostra norma ha de ser destorvar-los aquest usdefruit, combatre'ls sempre, no deixar-los mai en pau.

I ademés, senyor Cambó, pensi més amb Catalunya que amb Espanya, si aixó avui dia li es possible, si el seu cor no está encara enterament inluit per l'ansia tonta de grandeses.

Les llealtats, guardi-les enterament per a Catalunya, si no vol que un dia el seu nom sigui recordat pels catalans amb despreci, pensant que fou un home que amb el seu talent hauria pogut fer un gran bé a la causa de nostra pàtria, i va guardar els seus prestigis per oferir-los, amb ingrata desllealtat envers nostra terra, al servei dels opressors de Catalunya.